

“Diskussionen”

Uddrag af mødereferat fra “formidlingsudvalget” for Fuglsø mødet, 1998

Herefter drejede diskussionen over mod det selvransagende:

Om museerne som ansvarlige formidlingsinstitutioner der på trods af herskende vinde fastholder en troværdighed og tør gøre opmærksom på kritiske forhold - også når det er politisk farlige emner? “Det farlige museum” som kalder tingene ved rette navn - f.eks. var der muligheder i forbindelse med 50 års jubilæet for befrielsen, eller nu i indvandrerdebatten.

Om tidsånden

Som i sin tilbøjelighed mod det individuelle og selvrealiserende mere er til den direkte kommunikerende kunst end til kulturhistoriske udstillinger, som stiller krav om tekstlæsning, historisk nysgerrighed og måske endda en interesse for samfundsforhold og deres udvikling. I tidens pendulering må vi siges at befinde os i en æstetiserende periode med afstikkere mod det populariserende, i en modsvingning til halvfjerdsernes moraliserende, politiske - og firsernes belærende, didaktiske udtryk

På den ene side kunne man tale om et behov for en tilbagevenden til et større politisk engagement, på den anden side står den altid aktuelle opgave med at udvikle udstillings sproget, så det fremstår attraktivt i den mediemæssige konkurrence uden at forråde den indholdsmæssige formidling.

Om det psykologiske spil i formidlingen

- Det at få publikum til at føle sig trygge ved at forenkle fortællingen til et overskueligt niveau, hvorfra der så kan tages afsæt mod større fordybelse - i stedet for at føre sig frem med alt det man ved eller ved at skrive tekster med kollegernes kritiske øjne i nakken. Der er øjensynligt mere prestige i det faglige indhold end i den formidlingsmæssige kvalitet og åbenhed. En omstændighed som tydeligt viser sig på museernes faglige efterårsmøder, hvor formidlingsarbejdet ofte omtales som en inferior afledning af det egentlige museumsarbejde.

Om den højtbesungne ægthed ikke også i højere grad bør omfatte førstehåndsformidling med inspektører som aktive i skoletjenesten?

Om den i tiden så populære interaktivitet opnår den pædagogiske indlæring den sigter på, i hvert fald i forhold til børn, som nok har en tilbøjelighed til blot at løse opgaven som opgave - jævnfør diskussionen om hvorvidt computerspil kan bruges som undervisningsmedie.

Om begivenhedskulturen

Som vilkår for mediernes opmærksomhed. En omstændighed som nemt trækker iscenesættelsen frem foran indholdssiden eller kuratoren foran kunstneren.

Om den manglende kritikultur såvel internt i miljøet som hos mediernes, der sjældent anmelder kulturhistoriske udstillinger - hvorfor er det ikke attraktivt stof for journalisterne - man kunne få en af slagsen til at uddybe problemstillingen.

Om den “selvkonserverende konsensus” - hvornår er det på møderne lykkedes for folk udefra at komme igennem med en kritik af gældende museums- og formidlingspraksis? Er vi næsten ikke per definition i forsvarsposition og føler os sårbare for pres fra den store stygge kommercielle verden? Er der tale om en reel angst - en risiko for tab af kulturarv og historisk bevidsthed i befolkningen, eller taler vi om konservatisme og angst for forandringer?